

af den bestaaende Lov, og de Ændringer, der indføres ved dette Lovforslag, forekommer mig alle at være i høj Grad anbefalingsværdige. I Henhold til den gældende Lov er Statsbanerne kun pligtige til at yde Erstatning, hvis man kan sige, at Banerne ikke har opfyldt de Forsigtighedsforanstaltninger, der skulde træffes. Her udvides Erstatningspligten, som ogsaa omtalt af den ærede sidste Taler, saaledes, at selv om Skaden er „hændelig“, vil Jernbanerne være erstatningspligtige. Medens den ærede sidste Taler ikke synes at sætte Pris paa denne Ændring, forekommer den mig i høj Grad tiltalende, da den giver de tilskadekomne større Adgang til at faa Erstatning fra Banerne. Ligeledes udvides Kredsen af dem, der kan faa Erstatning. I Henhold til den gældende Lov er det kun Enkér eller Børn, der nu kan faa Erstatning. I Henhold til Lovforslagets § 3 udvides Regelen til ogsaa at gælde Tab af Forsørgere, der faktisk har udredet Forsørgelse overfor andre, selv om han ikke havde Pligt dertil. Jeg tænker her f. Eks. paa Børn, der delvis har hjulpet deres gamle Forældre eller Søskende.

Man har i Folketinget forhøjet de Summer, der var foreslaaede i det oprindelige Lovforslag. Det forekommer mig overordentlig velbegrundet. Naar man f. med Hensyn til Erstatning for fuldstændig Invaliditet, havde Minimumsgræsen: „dog ikke under 600 Kr.“, forekommer dette mig at være et saa ringe Beløb, at man i Grunden ikke kunde have staaende i Løven, at man kunde tænke sig at byde en Erstatning for fuld Invaliditet paa 600 Kr. Det her foreslaaede Beløb, 1.800 Kr., er under alle Omstændigheder det mindste, der kan ydes for fuld Invaliditet.

De Ændringer, Lovforslaget er gennemgaaet i Folketinget, har gjort Lovforslaget mere tiltalende, og jeg kan derfor paa mit Partis Vegne anbefale det til det høje Ting. Jeg vil haabe, at det maa kunne faa en let Gang, saaledes at det kan gennemføres i denne Samling, thi det er utvivlsomt, at der er Trang til, at et Lovforslag paa dette Omraade snarest mulig maa træde ud i Livet.

Jørgen Hald: Den ærede Ordfører for Venstre (Ejsing) omtalte Lovforslaget meget udførligt og nævnte adskillige Bestemmelser, han kunde finde Grund til at faa ændret. Det er der vistnok ogsaa, og det har min Tilslutning, at der er en Del, der trænger til at blive ændret, men disse Detailspørgsmaal vil Udvalget om denne

Sag faa Anledning til grundigt at behandle. Dette undtaget, synes jeg, at Rammerne for Lovforslaget er en stor Forbedring i Forhold til den nugældende Lov. Der er jo Bestemmelser, som er meget tydelige. Jeg skal nævne saadanne Ting som, at der er nævnt bestemte Beløb. Det var der ikke tidligere. Det er fastsat, at en Kommission vil blive nedsat til at bedømme disse Sager, og at der i denne vil komme til at sidde den nødvendige Sagkundskab. Disse Regler forekommer mig betryggende. Det er muligt, at det, som den ærede Ordfører for Venstre nævnte, vilde være heldigt, om der i denne Kommission var een, der særlig kunde tage sig af de skadelidtes Sag, men derom kan vi jo forhandle. Dette Lovforslag henviser til Reglerne om Brandfare ved Jernbanedriften. I den Henseende er det jo rigtigt, at det ikke ganske kan praktiseres, hvad der staar i dette Lovforslag fremmet, der har været under langvarig Behandling her i Tinget. Jeg haaber, at disse to Lovforslag omtrent samtidig og i en nær Fremtid maa blive færdige her paa Rigsdagen. I dette Haab skal jeg tillade mig paa mit Partis Vegne at anbefale det foreliggende Lovforslag.

Jørgen Berthelsen: Det Lovforslag, vi her behandler, har jo været fremsat allerede for 6 til 7 Aar siden. Det har haft en trang og krank Skæbne, idet vi ikke har faaet Lovforslaget fremmet her i Tinget hverken i 1913—14 eller i 1914—15. Ministeren nedsatte saa, som den højtærede Minister ogsaa sagde ved Omtalen af Lovforslaget, en lille, men særlig sagkyndig Kommission, som afgav Betænkning den 13. Oktober 1917. Lovforslaget — eller Lovforslagene, kan jeg gerne sige, fordi det gælder baade det Lovforslag, vi her behandler, og det Lovforslag, der ligger i Udvalg her i Tinget om Brandfare ved Jernbanedrift — blev fremsat den 11. April 1919 i Folketinget, men blev ikke færdigbehandlet der i forrige Samling. Det er jo rigtigt, som den højtærede Minister sagde, at vi her i Tinget og særlig i det Udvalg, som arbejder med det andet Lovforslag, har ventet, og jeg kan vist gerne tilføje ventet med stor Længsel, paa det foreliggende Lovforslag, saaledes at man kunde faa de to Lovforslag behandlet nogenlunde under eet og helst faa dem færdige samtidig, fordi de i saa mange Henseender hører sammen. Det er ikke alene noget, jeg mener, men jeg tror, at hele Udvalget,